

DVA

Štyri minúty po poslednej dávke od ostreľovača jeden z al-Káidy, z tých, ktorí prežili, opatrne vysunul hlavu z dverí pneuservisu, do ktorého sa uchýlil. Po chvíli, keď mu každá sekunda dodávala viac istoty, že hlava zostane sedieť na krku, vyšiel tridsaťšesťročný Jemenčan na ulicu. Onedlho ho nasledovali ostatní a rozostavili sa okolo jatiek. Napočítal sedem mŕtvych. K tomuto výsledku dospel potom, čo určil počet dolných končatín, ktoré pokrútené ležali v krvavom blate, a vydell ho dvomi, pretože na mŕtvolách zostalo príliš málo identifikovateľných hláv a trupov.

Piati mŕtvi patrili k jeho bratom z al-Káidy – vrátane veliteľa bunky a jeho najvyššieho šéfa. Zvyšní dvaja boli miestni.

Chinook ďalej tlel po jeho ľavej strane. Vykročil k nemu, míňal mužov, ktorí sa so zreničkami rozšírenými od šoku schovávali za autami a nádobami na odpadky. Jeden miestny v tej hrôze stratil kontrolu nad zvieracmi, teraz sa pošpinený od výkalov zvljal na dlažbe ako šialenec.

„Vstávaj, hlupák!“ okríkol ho maskovaný Jemenčan. Kopol muža do boku a pokračoval v ceste k vrtuľníku. Štyroch ďalších kolegov mal za jedným z pikapov, ktorými prišli, stáli tam s filmovým štábom al-Džazíry. Kameraman fajčil a ruka s cigaretou sa mu triasla ako v pokročilom štádiu Parkinsona. Kamera mu visela popri boku.

„Všetkých živých naložte do pikapov. Nájdeme ostreľovača.“ Zadíval sa na šire polia, suché pahorky a cesty mieriace na juh. Nad vyvýšeninou vzdialenou takmer kilometer a pol visel oblak prachu.

„Tam!“ ukázal Jemenčan.

„Tam... tam máme íť?“ spýtal sa zvukár zo štábu al-Džazíry.

„Inšaláh.“ Ak Aláh dá.

Vtedy na mužov z al-Káidy zakričal miestny chlapec, nech sa prídu na niečo pozrieť. Chlapec sa skrýl v čajovni necelých pätnásť metrov od pokrkvaneého kužeľa, ktorý tvoril nos havarovaného vrtuľníka. Jemenčan a dvaja z jeho mužov prekročili zakrvavený trup, ktorý držala pohromade len dotrhaná čierna blúza. Toto bol Jordánčan, ich vodca. Z miesta, kde padol, sa rozšírila stopa striekajúcej krvi až po vonkajšie múry a okná čajovne, prakticky ju celú premaľovala na purpurovo.

„Čo je, chlapče?“ zakričal v návale zlosti Jemenčan.

Chlapec odpovedal lapajúc dych, akoby mal málo kyslíka. No odpovedal. „Niečo som našiel.“

Jemenčan aj s dvoma svojimi mužmi vošli za chlapcom do malej čajovne, prekročili krv, nazreli za spadnutý stôl a za pult. Tam, na dlážke, opretý chrbtom o stenu, sedel mladý americký vojak. Mal otvorené oči a zrýchlene žmurkal. V náručí držal druhého neveriaceho psa. Tento bol černochoch a vyzeral buď zamdletý, alebo mŕtvy. Nikde nebolo vidieť zbrane.

Jemenčan sa usmial a potľapkal chlapca po pleci. Potom sa zvrtol a zakričal na tých vonku. „Podťe sem s autom!“

O desať minút neskôr sa tri pikapy al-Káidy rozdelili na rázcestí. Deväť mužov v dvoch autách zamierilo na juh. Cez mobily zvolávali miestnych, aby im pomohli s pátraním po osamelom ostreľovačovi v teréne. Jemenčan a dvaja muži z al-Káidy viezli dvoch ranených amerických zajatcov do skrýše v neďalekej Hatre. Odtiaľ Jemenčan zavola nadriadeným a dozvie sa, ako najlepšie využiť svoju čerstvo nadobudnutú korisť.

Jemenčan sedel za volantom, mladý Sýrčan na mieste spolujazdca a Egypťan strážil vojaka v takmer katatonickom stave a jeho zomierajúceho spolubojovníka na korbe.

Dvadsaťročný Ricky Bayliss sa trochu spamätal zo šoku po páde vrtnúťníka. Vedel to, pretože tupé pulzovanie v zlomenej holennej kosti sa zmenilo na žeravé bodnutia bolesti. Pozrel si na nohu a videl len roztrhané a obhorené taktické nohavice a baganču, ktorá obscénne visela doprava. Za touto bagančou ležal druhý vojak. Bayliss černocho nepoznal, ale podľa menovky sa volal Cleveland. Cleveland bol v bezvedomí. Bayliss by ho bol považoval za mŕtveho, no pod nepriestrelnou vestou sa mu trochu dvíhal hrudník. Ricky ho v momente, keď nad ním prevzal vládu inštinkt a adrenalín, vyslobodil z vraku a odplazil sa s ním do čajovne pri mieste pádu – kde ho o minútu objavili iracké deti s vytreštenými očami.

Spomenul si na kamarátov, ktorí zahynuli v Chinooku, a pocítil smútok tlmený nedôverou v realitu. Smútok sa rýchlo rozplynul, keď pozrel hore na muža, ktorý sedel nad ním na korbe. Rickyho mŕtvi kamaráti mali z pekla šťastie. To on mal smolu. On a Cleveland, ak sa týpek niekedy preberie, skončia s hlavami odseknutými v priamom televíznom prenose.

Terorista pozrel dolu na Baylissa a položil nohu v teniske na zlomenú holennú kosť mladého muža. Pritlačil pomaly, so šialeným úsmevom, v ktorom vyceril zuby, olámané tak, že vyzerali ako tesáky. Ricky vykrikol.

Auto sa hnalo po ceste, vyšlo na vyvýšeninu tesne za Baadžom a potom naraz spomalilo pred zátarasou na kraji mesta, štandardným miestnym povstaleckým trikom. Medzi dvoma stĺpmi bola uviazaná hrubá reťaz a visela nízko nad zaprášenou dlažbou. Bolo vidieť dvoch povstalcov. Jeden sa lenivo vyvaloval na plastovej stoličke a opieral si hlavu o múr ihriska miestneho gymnázia. Druhý stál na konci reťaze pri svojom odpočívajúcom kolegovi. Krížom cez chrbát mu visel kalašnikov obrátený hlavňou dole a v rukách držal misku s humusom a chlebovou plackou. Aj na brade mal prilepené kúsky jedla. Chodníkom popri opačnej strane zátarasu hnalo starý pastier kôz svoje úbohé stádočko.

Muž z al-Káidy preklial slabotu povstaleckého úsilia tu na severozápade Iraku. Dvaja leniví chlapi sú všetko, čo majú miestni na stráženie kontrolného stanovišťa? Pri tolkej debilite môžu sunniti rovno odovzdať kontrolu Kurdom a jazídom.

Jemenčan spomalil pikap, stiahol okienko a zakričal na stojaceho Iračana: „Otváraj, ty somár! Niekde smerom na juh je ostreľovač!“

Povstalec odložil obed. Cieľavedome zamieril k pikapu uprostred cesty. Priložil si ruku k uchu, akoby nepočul Jemenčanov krik.

„Otváraj tú bránu, lebo ťa...“

Jemenčan zvrchol hlavu smerom od povstalca, ktorý sa blížil k jeho autu, smerom k tomu, ktorý sedel opretý o stenu. Hlava sediaceho muža klesla nabok a zostala tam visieť. O chvíľu sa telo zvalilo dopredu, spadlo zo stoličky a skončilo na zemi. Bolo jasné, že povstalec je mŕtvy. Väzy mal zlomené v jednom z nižších krčných stavcov.